

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/05-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., S., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní sp. zn. 2 C 442/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. mája 2005 doručená sťažnosť D. B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 2 C 442/01.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 23. marca 2001 podal na okresnom súde žalobu proti odporcovi – zamestnávateľovi týkajúcu sa úhrady príplatkov za prácu

vykonávanú nadčas a príspevku na stravovanie. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 13. septembra 2001.

Sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu 22. júla 2002 sťažnosť, na ktorú predseda okresného súdu odpovedal listom z 24. júla 2002. Sťažovateľ podal 27. novembra 2002 sťažnosť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré ju postúpilo na vybavenie okresnému súdu. Okresný súd v odpovedi z 21. januára 2003 uviedol, že po dlhodobej práceneschopnosti zákonnej sudkyne je v predmetnej veci nariadený termín pojednávania na 24. február 2003. Rozsudok okresného súdu bol vyhlásený 16. októbra 2003, pričom odporca neuhradil sťažovateľovi sumu, ktorú ho okresný súd zaviazal predmetným rozsudkom uhradiť.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal nález, že okresný súd porušil v konaní sp. zn. 2 C 442/01 zo 16. októbra 2003 jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že od podania žaloby 23. marca 2001 do vyhlásenia predmetného rozsudku 16. októbra 2003 uplynulo „... 30 mesiacov a 23 dní, čo je zjavný súdny prieťah v súdnom konaní“.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Podľa úradného záznamu ústavného súdu č. k. Rvp 754/05-3 z 18. mája 2005 rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 442/01-74 zo 16. októbra 2003 nadobudol právoplatnosť 20. októbra 2003. V okolnostiach tohto prípadu od 20. októbra 2003, keď predmetný rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, do 2. mája 2005, keď bola sťažnosť sťažovateľa ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 38/98.

Zároveň ústavný súd pripomína, že okresný súd v poučení uvedeného rozsudku č. k. 2 C 442/01-74 zo 16. októbra 2003 uviedol, že „*Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní povinnosť uloženú mu týmto rozsudkom, možno navrhnúť súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. v platnom znení o súdnych exekútoroch v exekučnom poriadku*“.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júna 2005